

- wyznaczenie stronom terminu na oszacowanie wspomnianego odszkodowania z uwzględnieniem grupy i stopnia, do których skarżący powinni byli zostać odpowiednio zaszerzegowani przy zatrudnieniu, przeciętnego wzrostu płacy, rozwoju ich kariery zawodowej, świadczeń, które powinni byli wówczas pobierać na podstawie tych umów o pracę w charakterze członka personelu tymczasowego, oraz porównanie otrzymanych wyników z wynagrodzeniem faktycznie pobranym przez skarżących;

posiłkowo:

- zasądzenie od trzech pierwszych pozwanych odszkodowania na rzecz skarżących z tytułu odpowiedzialności umownej wynikającej z nieposzanowania ich praw podstawowych, szacowanego *ex aequo et bono* na 20 000 EUR za każdy rok stażu pracy;
- zasądzenie od nich odsetek od tych kwot;

wysłuchanie pozwanych obciążonych kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnoszą siedem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący nadużycia prawa poprzez zawieranie kolejnych umów na czas określony i naruszenia zasady proporcjonalności. Skarżący powołują się na stosowanie prawa materialnego mającego zastosowanie do ich umów i żądają zmiany kwalifikacji ich umów o pracę w ramach instytucji na umowy o pracę na czas nieokreślony oraz zapłaty z mocą wsteczną ich należności socjalnych oraz w odniesieniu do niektórych z nich zapłaty odszkodowania za wypowiedzenie.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia zasady równego traktowania i niedyskryminacji. Skarżący uważają, że ramy prawne wprowadzone przez pozwane w odniesieniu do zawierania międzynarodowych indywidualnych umów o pracę są, po pierwsze, dyskryminujące w stosunku do warunków zatrudnienia innych pracowników Unii, a po drugie, niejasne oraz, wreszcie, sprzeczne z zasadami europejskiego porządku publicznego, w tym z wartościami i zasadami ustanowionymi w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia prawa do bycia wysłuchanym.
4. Zarzut czwarty dotyczący niepewności prawa i naruszenia prawa do dobrej administracji.
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia zasady prowadzenia konsultacji z przedstawicielami personelu.
6. Zarzut szósty dotyczący naruszenia przez pozwanych Europejskiego kodeksu dobrej praktyki administracyjnej.
7. Zarzut siódmy dotyczący naruszenia przez pozwanych prawa do swobodnego przepływu pracowników.

Skarga wniesiona w dniu 9 kwietnia 2021 – Firearms United Network i in. / Komisja Europejska

(Sprawa T-187/21)

(2021/C 217/68)

Język postępowania: polski

Strony

Strony skarżące: Firearms United Network (Warszawa, Polska), Tomasz Walter Stępień (Żelechów, Polska), Michał Budzyński (Ceglów, Polska), Andrzej Marcjanik (Złotokłós, Polska) (przedstawiciel: E. Woźniak, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Skarżący wnoszą do Sądu o:

Stwierdzenie nieważności i uchylenie Rozporządzenia Komisji (UE) 2021/57 z dnia 25 stycznia 2021 zmieniające załącznik XVII do rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH) w odniesieniu do ołowiu w amunicji śrutowej na obszarach wodno-błotnych lub wokół nich ⁽¹⁾.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnoszą cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia przepisów Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej ⁽²⁾ (artykuły: 16, 17 ust. 1, 21 ust. 1, 45 ust. 1, 48 ust. 1) poprzez ograniczenie wolności podejmowania i prowadzenia działalności gospodarczej związanej ze strzelectwem, ograniczenie prawa własności, używania, rozporządzania bronią palną, amunicją zawierającą ołów, obiektami stanowiącymi strzelnice, dyskryminację strzelców sportowych i myśliwskich, ograniczenie możliwości przemieszczania się z amunicją zawierającą ołów, wprowadzenie domniemania winy osób, które przemieszczają się po terenach „wodno-błotnych” z amunicją zawierającą ołów jako osób, które dokonują strzelań z użyciem amunicji zawierającej ołów na terenach „wodno-błotnych”, a zatem osób dopuszczających się naruszenia ustanowionego zakazu.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia przepisów Traktatu o Unii Europejskiej ⁽³⁾ (artykuły: 2, 3 ust. 2, 3 ust. 3) poprzez naruszenie wolności i prawa do uprawniania strzelectwa myśliwskiego i sportowego, naruszenie zasady państwa prawnego w drodze wprowadzenia domniemania winy osób przemieszczających się po terenach „wodno-błotnych” z amunicją zawierającą ołów – jako osób, które dokonują strzelań z użyciem amunicji zawierającej ołów na terenach „wodno-błotnych”, naruszenie poczucia bezpieczeństwa poprzez wprowadzenie przepisów uniemożliwiających identyfikację terenów „wodno-błotnych”, a zatem zakresu terytorialnego obowiązywania zakazu, a co za tym idzie dostosowania swojego zachowania do obowiązujących przepisów.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia przepisów Traktatu o Unii Europejskiej (artykuły: 5 ust. 2, 5 ust. 3, 5 ust. 4) poprzez naruszenie zasady przyznania, polegające na podjęciu działań, które w wystarczający sposób mogłyby zostać podjęte przez Państwa Członkowskie, a także wykroczenia formą i zakresem działań poza to, co jest konieczne do osiągnięcia treści Traktatów.
4. Zarzut czwarty dotyczący: nadużycia władzy poprzez wydanie rozporządzenia, które miało na celu znaczące ograniczenie strzelectwa cywilnego na terenie Unii Europejskiej.

⁽¹⁾ Dz.U. 2021, L 24, s. 19

⁽²⁾ Dz.U. 2012, C 326, s. 391

⁽³⁾ Dz. U. 2016, C 202, s. 13

Skarga wniesiona w dniu 9 kwietnia 2021 r. – Lück / EUIPO – R.H. Investment (MALLE)

(Sprawa T-188/21)

(2021/C 217/69)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Jörg Lück (Hilden, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat L. Becker)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: R.H. Investment UG (spółka z ograniczoną odpowiedzialnością) (Erlangen, Niemcy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca